

“Miren...”

PARRÒQUIA SANT JOAN BAPTISTA · REUS · JUNY 2014 · NÚM. 69

FIDELITAT, I QUÈ MÉS?

“Tot s’ha aconpleert”, podríem dir al final de curs catequètic. Fins podríem dir que ens hi hem escarrassat a mantenir dignament les diferents responsabilitat. Hem estat fidels. La parròquia acull, serveix, ensenya i celebra habitualment amb la qualitat desitjada. Si passem llista ens adonem que hi ha un grup de voluntaris que fa possible una admirable tasca: tenir oberta l’església i afavorir el silenci, la pregària i la contemplació “del sagrat”.

Les Confraries fan camí i es renoven. Un equip per servei a Càritas, discret, generós, organitzat i amb capacitat d’estar a prop dels qui necessiten. Uns catequistes que l’edat mitja és de 46 anys. Reunions de pares i un conjunt de materials que qui vol aprofundir té l’oportunitat d’anar a fons. Un Esplai replè, tant, que no hi caben els infants i amb un “munt de monitors”. Ara fa un any que es van començar les obres i tots n’estem contents, tant del resultat com de l’esforç econòmic que molts feligresos han fet.

I si ens mirem només a nosaltres mateixos: que pobres que som! Ens semblava que teníem dret a veure multiplicar els fruits dels nostres esforços i que havent creat les condicions que creïem oportunes tot hauria anat *in crescendo*. Hem volgut ser fidels. Hem complert els deures i podríem dir que ningú ens pot tirar en cara que no hem complert.

ARA BÉ. No es tracta de quedar-nos complint formalment el que toca. L’Esperit de Jesús ens empeny a connectar amb els qui pidolen, encara que sigui en el silenci, el sentit de la vida. El Papa ens senyala la perifèria de les nostres comoditats i ens diu que allà hi ha necessitats que reclamen la nostra presència. Els sofriments i les crisis que afecten a tantes famílies tenen dret a sentir l’escalf del Bon Samarità. És el de més a

més que ens toca, doncs ho repetim, no n’hi ha prou en fer un servei fidel.

L’Església, i en el seu nom la parròquia que té vocació de portar el Crist als carrers i places, i per fer-ho possible ha de canviar des del seu arrel. I això passa en primer lloc per omplir-se de Déu. Doncs hem d’entendre que no es tracta només de reinventar COM hem de fer parròquia, sinó PER QUÈ HO FEM. És aleshores que no ens quedarem amb una fidelitat entesa com obediència o de compliment d’uns costums de vegades encarcerats.

Avançar vol dir que si parlem no és perquè no sabem callar sinó perquè el nostre cor està tant ple i tenim tants projectes que surt de dins anar més enllà.

Si obrim la mà al qui necessita, no és per estar tranquils, sinó per què en l’altre hi ha el mateix Crist que pidola. I si oferim un espai de silenci i de pregària no és només perquè volem afavorir la l’autoestima i rebaixar l’estrès, sinó que volem omplir-nos conscientment de l’Esperit que ho amara tot.

Fidels! d’acord, però a la vegada creadors de comunitat. Combatents contra la mediocritat per obrir la sensibilitat al Misteri. La capacitat de posar en evidència un cristianisme secularitzat només és possible quan ens decidim tenir una vida interior plena. Hi ha qui ho fa i qui ho ensenya.

El nou retaule reclamava la presència d’una imatge del Crist. Serà per Sant Joan que es farem la benedicció i “l’estrenarem”. **El Sant Crist de l’altar.** Reproducció d’una imatge romànica que mostra serenitat, bellesa capaç d’atreure la nostra mirada, acollidor de la pregària i una referència per a tots els qui estiguin a l’església amb actitud contemplativa.

Mn Pere Dalmau

MOVIMENT PARROQUIAL

• BATEJOS

Abril: Montserrat Andrade Torricos, David Andrade Torricos, Fabricio Dardo Berck Jiménez, Oriol Barriach Ollé, Ana Tolrà Valls, Arnold Ayala Toro, Pablo Llorens Ladera, Adelmo Fonseca Rodríguez.

Maig: Oriana Desirée Guzmán Toro, Gerard Zambrana Hurtado, Maria Alves Navas, Oriol Guivernau Clusella, Martí Batlle Guardia, Clàudia López Gómez.

• EXPEDIENTS MATRIMONIALS

José David García de Aguila amb Mª Isabel Espinar Giró
Daniel Luque Martín amb Rosa M. Rom Cort
Melvin Romero Mercado amb Gloria Vanessa Rappú Farell
Eloy Cortés Fernández amb Cristina Vega Batista
Pere Lluís Gibert Alsina amb Cristina-Elvira Fullat Baldrich
Oriol Vidal Roig amb Cristina Llorba Amenós

• DEFUNCIONS

Abril: M. del Carme Lasheras Roca-61, M. del Carmen Pascual Pastor-93, Joaquim Camps Calmet-85, Sebastián García Tenorio-65, Rosa Bieto Malapeira-94, Pedro Molina Sánchez-73, Julián García Fernández-69.

Maig: Alfonso Madruga Celestino-68, Emília Queralt Cavallé-64, Claudi Freixes Aixalà-77, Salvador Fort Sabaté-46, Concepció Soriguera Amigó-56, Antònia Rius Vernet-77, Salvador Escoda Balsebre -81.

Juny: Emília Gironès Torné-94, Dolores Márquez Triviño-78, Teresa Gisbert Gisbert-80, Rosario Narvárez Ceballos-66

• PRIMERES COMUNIONS

Saúl Abelló Crespo, David Andrade Torricos, Sílvia Ardévol Tricaz, David Arjona García, M. Alejandra Azad Rosales, Oriol Badia Melgosa, Anna Barrera Cerrillo, Roger Batista Cabacés, Enric Bermusell Navarro, Andrea Bermusell Navarro, Aroa Bernabé Muñoz, Fabricio Berk Jiménez, Pau Bofill Vidal, Carlota Bosques Gazulla, Abel Burata Vernet, Laia Cañadó Sabaté, Kevin Céspedes Paredes, Luís Gustavo Céspedes Paredes, Hugo Domínguez Pino, Marc Escauriaza Abelló, Marc Ferré Peña, Adelmo Fonseca Rodríguez, Schiamarely Gálvez Hurtado, Pau García Segarra, Lucía González Camacho, Óscar González Serrano, Martí Grau Ricart, Ainara Hernández Mira, Nerea Jiménez García, Marina Laguarda Julián, Ana López Izquierdo, Yanina López Prudencio, Víctor Luri Sobrido, Marta Macías García, Àlex Madrigal Guivernau, Marc Marco Bolaños, Eric Mata Peña, Gisela Marín Pinel, Paloma Martí Ruíz, Gemma Martínez Ribera, Karolyn Michel Rodríguez, Luna Milena Montesano Arán, Pol Palazón Roig, Maria Palos Ruiz, Arnau Pascual Arias, Chantal Pinto Quispe, Roberto Retituyo Lantigua, Àngela Rodríguez Torreblanca, Blanca Rué Floresví, Lúdia Sagarra Canalda, Raúl Santiago Jiménez, Carla Saurí Antoni, Joel Segarra Dalmau Biel Serrano Nieto, Nerea Solá Arenas, Loli Soto López, Camila Abril Soto López, Ana Tolrà Valls, Óscar A. Torres Acuña, Josep M. Virgili Torrent, Gabriela Laura Zlorkowska,

- La Parròquia, conjuntament amb l'Ajuntament ha editat un **full informatiu a tot color** en català, castellà, francès, anglès i rus. Els qui visitin l'església hi podran trobar unes explicacions per poder conèixer, valorar i estimar el lloc de pregària pels cristians.

- Durant la setmana hi passen entorn de 700 persones, sense comptar l'hora de l'Eucaristia.

- El menjar que distribueix Càritas a les famílies necessitades de la nostra parròquia repercuteix a unes 530 persones.

parròquia
sant joan
baptista
REUS

ÉS HISTÒRIA

Joves de l'Arxiprestat que han descobert que no es tracta solament de passar-se-la bé, sinó de trobar-se amb l'Amic, Mestre i Senyor i a una hora ben avançada de la nit, després d'una pregària íntima i comunitària fan cara de festa al costat del Sagrari.

L'Esplai fa amics. Pares, babutxes, monitors... un final de curs que farà història.

I no hi són tots a la foto. Són un bon grup dels xiquets i xiquetes que han fet la Primera Comunió: tenen una nova convocatòria pel curs vinent. Trobar-se abans de la missa de 2/4 d'1.

Pelegrinatge a Montserrat va ser la culminació de les Festes montserratines. L'Schola Cantorum de la Selva del Camp va relleu enriquir encara més els dies marians.

PRENEU NOTA

JUNY

DIA 24, SOLEMNITAT DE SANT JOAN BAPTISTA

Les 12 h Eucaristia

BENEDICCIÓ DE LA NOVA IMATGE DEL SANT CRIST

Vermut i Concert de Festa amb els Grallers de Constantí

Dies 25, 26, 27

Festes del Sagrat Cor.

A 2/4 de 8 del vespre

Tríduum

JULIOL

Dia 6 Diumenge

Festa del Barri Gaudí.

A les 11,30 h a l'Eucaristia a la plaça.

Durant gairebé 4 anys **Mn Enric Mateu** a servit la Comunitat del la Capella de la Sagrada Família. Ara va a un nou destí.

GRÀCIES PER HAVER CONSOLIDAT AQUESTA COMUNITAT CONSCIENT DE SER LLEVAT AL BARRI

Dies 25, 26, 27

Convivències amb Joves

de 16 a 22 anys a Valclara.

Dies 21, 22

La trobada amb la Permanent del CPP

JULIOL /AGOST

L'ESPLAI FEM-NOS AMICS

ORGANITZA **Colònies, Casals** i el grups dels grans fa el **Camí de Sant Jaume**. Que l'estiu sigui bo del tot.

LA CATEQUESI

Inscripció: el 15 al 26 de setembre
de 5 a 8 de la tarda

COMUNIO

Primer EP dijous

Segon EP dimarts

Després de Comunió: Diumenges a les 11'30h

CONFIRMACIÓ ADOLESCENTS

Nascuts el 2000 o abans

Dimarts de 19 a 20 h

ESTAT DE COMPTES DEFINITIU DE LA RESTAURACIÓ DE L'ESGLÉSIA (1 de Juny)

(just a un anys d'haver començat les obres)

Cost total definitiu	281.544 €
Donatius, col·lectes, quotes, subvenció (Diputació) fons de la parròquia	154.162 €
Pendent de devolució crèdit.....	140.477 €

Per connectar amb la parròquia

Telf. 977 31 66 59

sjoan.reus@arquebisbattarragona.cat

Web: sjoan.reus.arquebisbattarragona.cat

REFLEXIONS

NO HI COMPTÀVEM AMB LA MORT

Acompanyar la malaltia, el dolor i la mort de tres catequistes de la nostra parròquia durant aquest curs, ha estat una experiència que ha marcat, especialment els qui de prop hem tingut el privilegi d'entrar en l'ànima d'aquelles que han volgut ser testimonis de la fe de l'Església. Són: l'Ascensió, la Carme i la Concepció.

Només el mossèn sap la resposta d'aquelles que "conscients del seu estat" han volgut rebre els sagraments. "Moltes gràcies mossèn per venir a portar-me la Comunió i la Unció a casa", diu una. L'altre, després de rebre els Sagraments a l'Hospital: "ara estic tranquil·la, em sento en pau". I la tercera constantment agraïda a Déu i a tots, diu moltes coses: "Enyoro als meus nens de catequesi", "Li dic sempre a Jesús que l'estimo molt"; "Que es faci la voluntat de Déu"; "No em mereixo els fills que tinc"; "He sigut molt feliç"; "No sóc digne de ser catequista"....

L'Equip de catequistes ha viscut intensament aquesta realitat. No hi comptàvem. Viure-la cristianament vol dir pregar, mirar amb fe el calendari que el Senyor té previst per a cada u, intentar tenir una explicació. Tot esperant "tornar-nos a veure a la casa del Pare".

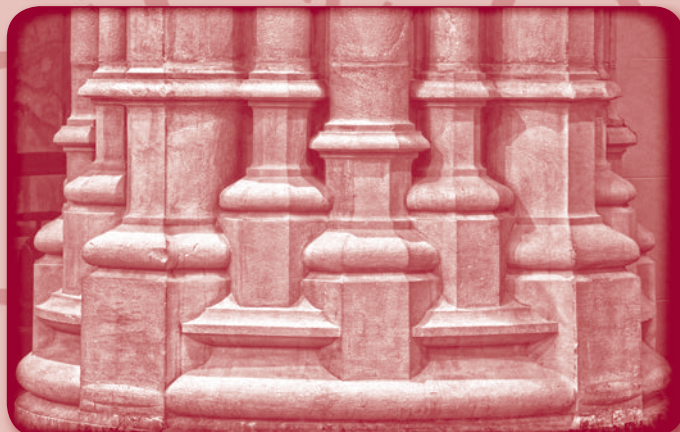
La pregunta és inevitable: si el Senyor les ha cridat a treballar a la seva vinya que necessita molts obrers, per què les crida ara "estar a prop seu"? Haurem de dir que són diversos els camins del Senyor, que la nostra lògica és diferent de la seva, que ens enviarà nous catequistes, com així és. De fet elles han explicat que és Ell que Salva i amb el seu mètode i que "haurem de seguir pregant doncs "hi ha molt per sembrar i el camp és molt gran".

Ho constatem novament: el Senyor s'emporta als qui vol. Així de clar. Podem afirmar amb tota la convicció que les nostres tres catequistes "estaven madures". El mateix mal les havia fet més espirituals a elles i a l'Equip de catequistes. Constatem que la família, els amics i els de més a prop han pogut descobrir la Gràcia de Déu, que vol dir com el mateix Esperit Sant dóna el consol especialment en el moment del dol.

No patiu més: elles des del Cel han d'intercedir perquè aquesta tasca evangelitzadora no estigui mancada de noves persones. Veurem la força del ressuscitat.

Gràcies per les llàgrimes d'estimació que han sortit de cada cor. Ens han fet més tendres i potser una mica més bons.

Catequistes amb vocació de santes, pregueu per nosaltres.

UNA MIRADA SOBRE EUROPA

Europa no és un continent, ni una història, ni un poble. No està definida per una frontera, ni per un somni compartit. És bàsicament una construcció econòmica, cultural i política. És un poc, amb major escala, imatge de la Grècia clàssica amb les seves ciutats-estat enfrontades i cooperants alternativament.

La realitat europea s'ha fonamentat sobre les aportacions de: 1) pensament grec. 2) les de l'Imperi romà i 3) la religió judeo-cristiana. Caldria afegir altres contribucions inicials menys decisives com les tradicions cèltiques i germàniques, i l'aportació musulmana, més tardana.

Tot aquest aiguabarreig ha fet d'Europa un referent ambivalent.

Els substrats religiosos pateix una sèrie de convulsions al llarg de la història: l'aparició de l'Islam, la separació entre de Roma i Bizanci, la Reforma protestant i la contrareforma, i finalment l'aparició del laïcisme il·lustrat a partir del s. XVIII.

La globalització amb les xarxes de comunicació a l'abast de tothom, però controlada per molt pocs, és la darrera amenaça que planeja sobre la nostra identitat. Ens convida a endinsar-nos en un pensament únic o quasi, en el que tot queda referit a termes econòmics i on la dignitat inviolable de la persona queda entredita. Això ens obliga a interrogar-nos com podem enfortir les xarxes de complicitat entre "nosaltres els europeus". Una possibilitat és aprofundir una intuïció fonamental pels cristians: Crist és la clau més directa cap a la comprensió de la persona humana. Situant la persona en el centre de la nostra atenció, cada nació esdevé doll de riquesa cultural que mereix ser protegida i promoguda pel benefici de tothom. Aquesta Europa ha de repartir els beneficis de la tècnica, la investigació i la producció, transformant-les en benestar social al servei de la pròpia nació i de les altres més necessitades, alhora que defugim el consumisme abusiu que hem viscut els anys anteriors a la crisi.

Nascuda de successives síntesis de corrents religioses i profanes, totes elles sense consolidar-se plenament i per tant necessitada del diàleg amb les altres cultures i entre els diferents substrats que la conformen.

Les cultures són com illes enmig de l'oceà, solament la comprensió ens ajudarà a bastir ponts que faciliten l'encontre o a pujar al vaixell que ens hi comunicui

El diàleg amb elles pot ajudar-nos a definir més nítidament la nostra identitat, allò que ens identifica i conseqüentment ens diferencia. Amb les cultures passa el mateix que amb

les llengües, cada nova llengua que coneixem ens ajuda a aprofundir i il·luminar les que ja conegudes. A l'igual que la persona va confegint la pròpia personalitat en contacte amb els altres, les cultures necessiten poder afirmar-se per contrast amb les qui manté el diàleg.

Hem de constatar, amb penediment i tristor, que els europeus, en la majoria dels casos, hem intentat transformar el món mitjançant els processos colonitzadors dels segles anteriors. Però ho hem fet intentant imposar la nostra visió de la vida, sense respectar-los la seva i sense dotar-los d'eines d'autonomia suficient; i en alguns moments ens hem limitat a sotmetre'ls i explotar-los.

Malgrat el retrocés dels darrers anys, a causa, entre d'altres, per la darrera crisi econòmica, Europa ha fet dels seus fonaments una vocació social per a reivindicar aquelles reformes que han ajudat a millorar les condicions de vida dels seus ciutadans. Al llarg del S. XX, la major part dels europeus hem augmentat el nostre nivell i la qualitat de vida. La saviesa reformista s'ha imposat a la passió revolucionària (La quasi totalitat de les reivindicacions de Manifest Comunista de 1948, s'han aconseguit abans en els països democràtics que en els totalitarismes comunistes). La preocupació social ha estat una de les millors aportacions de la civilització humanista greco-cristiana.

El "nosaltres els europeus", nascut d'aquests fonaments, ens hauria de moure amb la mateixa intensitat que ho fa la nació i el país.

L'individualisme està ressorgint d'entre les cendres però és un individualisme que se sap necessitat de l'autoritat pública per a garantir certa estabilitat i aconseguir una vida mínimament digna.

Hi ha certa paradoxa en la construcció europea, per una part la construcció supranacional que representa La Comunitat Europea però a la vegada vivim un despertar de les regions amb personalitat pròpia. Alemanya és una nació d'estats federats; Bèlgica, que va nàixer com un estat i viu un equilibri inestable; Escòcia cerca el seu camí fóra del Regne Unit; Iugoslàvia ha estat trossejada en diversos estats, Txecoslovàquia en dos ;per no parlar de casa nostra!

La consolidació d'Europa com a projecte necessita de la creació de xarxes de complicitat entre els seus pobles però també de cadascú de "nosaltres". En una "societat del coneixement" com és la nostra, assoliran major autonomia els sistemes i les persones capaces d'aprendre i saber. Sense aquesta complicitat solament podem aspirar a ser adoctrinats o controlats.